

לקוטים וספורים נפלאים

מטות מסעי

"איש כי ידור נדר לה' או השבע שבועה" (ל, ג)

אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל: לא תהיו סבורים שהותר לכם להשבע בשמי, אפילו על אמת אין אתה רשאי להשבע בשמי, אלא אם כן יהיו בך כל המדות

הללו: "את ה' אלקיך תירא" (דברים ו) שתהא כאותן שנקראו יראי אלוקים, אברהם איוב ויוסף. וכו' (במדבר רבה כב, א)

שואל המגיד מדובנא, מהו באמת עניינו של דבר זה, שאסור להישבע אלא אם כן מחונן בכל המידות הללו?

ומסביר באמצעות משל: גנב אחד, שהיה עני ואביון, פנה אל שכנו בעל מלאכה, דל ואביון אף הוא, ושאלו: היאך זה, שאף על פי שאין אתה עני פחות ממני, עלה בידך להשיא את בנותיך, לספק להם נדוניות וסבלונות, ואילו אני לא הגיעה ידי להשיא אף אחת מבנותיי הבוגרות? השיב לו בעל המלאכה: עשה כמעשי ואף אתה תגיע לכך! אני, מנהג בדי, שבשעה שנולדה

אצלי בת, הריני מתקין קופסת פח סגורה ומסוגרת מכל עבריה, ורק חריץ אחד בצידה, ומידי יום ביומו אני שם בו מטבע. עם הימים מצטבר סכום הגון מכל המטבעות, ובבוא היום נדוניה וכסף מוכנים ומזומנים עמי

להוצאות החתונה...

חייך הגנב חיוך עצוב ואמר: עליך הדבר קל! כשאתה שם מטבע לתוך הקופסה הסגורה, הרי אתה מובטח, שכל הימים לא תוכל עוד לשים את ידך על הכסף, אבל אני שפריצת מנעולים ובריחים אינה אצלי אלא משחק ילדים, מה עצה היא ומה ביטחון יש כנגדי בקופסת פח? אמר המגיד מדובנא, הוא הדין בנדרים ובשבועות, "אין אתה רשאי להישבע בשמי אלא אם כן יהיו בך כל המידות האלה" - רק מי שהוא שומר תורה רשאי ליטול על עצמו נדרים

ושבועות, שאם הוא שומר מצוות ואת כל הגדרים והסייגים שגדרה לו התורה, וודאי יקיים גם את הנדר ואת השבועה שגדר את עצמו בהם.

כנגד זה בעלי עבירות ובעלי תאוה, שכל מנעולי התורה החמורים אינם עומדים כנגדם, מה ביטחון ומה טעם יש לנדריהם ושבועותיהם?

"לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה" (ל, ג)

האריז"ל (ליקוטי תורה פ' עקב) כותב, רמז גדול יש כאן בפסוק זה, "לא יחל דברו", לא יעשה דיבורו חולין וזול, אלא ייקר כל דיבור שיוצא מפיו, שכל דיבור פועל גדולות ונצורות בעולמות עליונים, לטוב או למוטב. אם דיבוריו טובים

וטהורים, משפיע רוחניות וקדושה, בורא בהם סגורים, ואם ח"ו דיבוריו רעים ואסורים, נברא מלאך רע ומשחית המקטרג עליו תמיד.

❧ "לְרַגְעִים תִּבְחַנְנוּ" (איוב ז, יח)

למי מאתנו לא היה בילדות את אותו דוד שצובט על הלחי ומתקיל בשאלה 'על החמר הלמודי'...

גם לאותו ילד, עליו מתאר המגיד ממעזריטש במשל, היה דוד כזה, ובאותו יום התברר שהדוד עומד לקפץ לבקור ביממה הקרובה.

האבא, שהיה ער לרגשותיו של הילד, ידע שהמפגש בינו לבין הדוד עלול להסתים בבשת פנים, זאת מסכה פשוטה - הילד לא יודע אפילו איזו מסכת לומדים בתלמוד התורה...

הוא ראה שהבן מסתובב בסלון הבית לחוץ ומפחד, והציע לו: "בוא נתישב לכמה דקות, אלמד אותך דף גמרא בצורה יסודית - ואתה תוכל לספר לדוד שאתם אוהבים כעת בדיוק בדף הזה, וכמוכן - תדע להשיב לו במהירות על כל שאלה..."

הילד קפץ על המציאה כמוצא שלל רב. הוא ידע שבתלמוד הזה תלוי כל כבודו האישי בזמן הבקור. הוא שתף פעולה, הקשיב, שאל ונסה להבין כל מלה, יגע, האמין, ומצא.

לא חולפות כמה דקות - והדפיקות המכרות נשמעות בדלת.

הגיע עת מבחן, תרתי משמע.

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

זהו שנאמר "ככל היוצא מפיו" למטה "יעשה" למעלה! אנו צריכים לשמור על הפה, אפשר לנקוט בלשונות המשתמעות לשתי פנים, אבל חס ושלום לא להוציא את המילה עצמה מהפה.

שפתיים הם דבר קדוש, ומילים היוצאות מהפה עלולות לגרום אדם צרות ויסורים, לא עלינו.

תוספת על דברים אלו כתוב בספר "חומת אנך" למרן

החיד"א זצ"ל: ואל תתמה איך הדיבור כאן פועל גדולות נצורות במרום, שהדבר נראה לעיניים בין שבחבית, שאפילו הוא סגור וחתום בתוך החבית, מתחיל הוא להתנענע בזמן שדורכים ענבים בחוץ, אף שהגת רחוקה מאוד.

כך גם הדיבור בעולם הזה אשר פועל מיד במקומות גבוהים ורחוקים.

והרמז מצוי במאמר - לא יחל ד' ברו כ' כל היוצא - ראשי תיבות עם הכולל הם בגימטריא יין. רמז לנו הכתוב שאם האדם ישמור לשונו מדברים בטלים ודיבורים אסורים, אזי כל אשר יבקש מה' יתברך יתקבל וכאשר לא יחל דברו - לא יעשה דבריו חולין, ויקדש פיו ולשונו, הרי 'ככל היוצא מפיו' הקב"ה יעשה'.

סיפר רבי אהרן טויסיג שליט"א: יום אחד ביקר נדיב בתלמוד תורה דושינסקי בירושלים, ושמע שמעולם לא נערך טיול לילדי התלמוד תורה בגלל ההוצאות הכרוכות בכך, ומיד תרם את ההוצאות לטיול ליקב בראשון לציון.

אחרי הסיור ביקב, שאל מנהל היקב את הילדים אם יש למישהו שאלות.

אני הייתי אחד מהילדים שהשתתפו בטיול, ושאלתי אם מוכרת לו התופעה שכאשר דורכים את הענבים מתנועע היין שבחבית.

מנהל היקב התרגש מאד וקרא בקול, מהיכן אתה

יודע מהתופעה הזו?! אמרתי לו שכך כתב החיד"א, רב גדול שחי לפני כמאתיים שנה וחיבר הרבה ספרים בכל מקצועות התורה.

ענה המנהל, שבכל שנה בחודשי סוף הקיץ כאשר היין החדש תוסס, אנו מזהים תסיסה במיכלי הענק שבהם מאוכסן יין משנים קודמות, והיתה זה תעלומה שכבר שנים אנו מנסים לתהות על קנקנה, ואתה אומר שהתופעה מוכרת

וידועה משנים קודמות!?

אמרתי לו שכך עשה הבורא יתברך, כדי שנדע שהדיבורים שמדברים פה פועלים במקומות אחרים.

המנהל התרגש מהמידע, והורה להעניק לכל ילד מילדי התלמוד תורה שני בקבוקי יין.

(הגדה של פסח, מקרבן לתורה)

מעשה שהיה אצל הרה"ק מקלויזנבורג זצוק"ל בעל השפע חיים, שפעם בא אליו איש אחד שהיה חשוך בנים וביקש את ברכתו.

נענה הרבי ואמר: הרי כבר היו ניסים לעולמים, וכבר נודע בעולם על אנשים שנפקדו אחרי ט"ז שנים וכעבור כ"ב שנה.

מדבריו של הרבי לא נפל דבר ארצה, ובמלאות ט"ז שנים מנישואיו, נולד לאותו אדם בן, ובמלאות כ"ב שנה שוב נפקד בזרע של קיימא, ויהי לנס.

וכדברי המגיד מקו'ניץ, כי איש צדיק לא יהיו דבריו חולין, אלא כל היוצא מפיו יעשה, למשל שיאמר בפיו לאחד בנים

ולאחד חיים או מזוני, כן יעשה המלך ברוך הוא, בסוד "ותגזור אומר ויקם לך", ואפילו דיבור קל שיצא מפיו לא נפל ארצה.

באחד משבועות הקיץ, שהה הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל ב"קעמפ" יחד עם תלמידיו, וכדרכו היה שקוע כל כולו בעמל התורה ובליבון ההלכה.

הַיֵּלֶד נִגַּשׁ בַּחֵיל לַפֶּתַח אֶת הַדֶּלֶת, מִקֵּדָם אֶת הַדֹּר בַּבְּרֶכֶת שְׁלוֹם וּבַחֲיוּךְ מְלֵא חֶשֶׁשׁ.

"הוֹ, אַחֲנִי הַיֵּקָר!" שִׁמַּח הַדֹּר לִרְאוֹת אֶת הַיֵּלֶדוֹן - וְכַמוֹכֵן הָעֵינִיק לוֹ צְבִיטָה עֲזָה בְּלַחֲיוֹ, "נוֹ, אוֹלֵי תִגִּיד לִי אֵיפֹה אַתָּם אוֹחֲזִים הַיּוֹם בְּלִמּוּד, תִּלְמִיד חָכָם קֵטָן?" הָאֵב, שֶׁעָמַד בַּמִּטְבָּח וְהִכִּין אֶת מִגַּשׁ הָעוֹגוֹת - הָאֲזִין מִרְחוֹק לְדוֹ שִׁיחַ, דְּרוּךְ.

"וַיֵּדְאִי!" צִהַל הַיֵּלֶד וְסִפֵּר לְדֹר עַל הַדָּף הַמֵּאֲתָגֵר אוֹתוֹ "לְמַדּוֹ בְּדִיוֹק הַיּוֹם"...

וְהַדֹּר, שֶׁתִּלְמִיד חָכָם לֹא קֵטָן הֵיךְ, שָׁלַף מִיָּד שְׁאֵלָה מֵאֲתָגֵר.

אֲזַנּוֹ שֶׁל הָאֵב דְּרוּכוֹת מִהַמִּטְבָּח - וְהַתְּשׁוּבָה הַקּוֹלַחַת מִגִּיעָה עַד אֵלָיו. חֲיוּךְ רָחֵב מִתְפַּשֵּׁט בְּפָנָיו. הוּא יוֹדֵעַ! הוּא מַצְלִיחַ! הֵיךְ שׁוֹה אֶת הַהֶשְׁקָעָה!

הַשְּׁאֵלָה הַבָּאָה הִגִּיעָה בְּמַהֲרִית, וּבְקוֹלוֹ שֶׁל הַדֹּר הֵיךְ נִשְׁמָע שֶׁהוּא מִפְתָּע. פֶּעַם רִאשׁוֹנָה שֶׁהוּא שׁוֹמֵעַ תְּשׁוּבוֹת בְּרוּרוֹת מִהַיֵּלֶד הַזֶּה!

גַּם כַּעַת יָדַע הַיֵּלֶד לְהַסְבִּיר בְּדִיוֹק אֶת הַטְּעָמִים וְהַסְבָּרוֹת, וְאִפְלוּ הוֹסִיף עוֹד קְוֹעֵץ שְׁמוּכָא בְּרִש"י. וְהָאֵב, אֵין כָּמוֹתוֹ מֵאֲשֶׁר בַּמִּטְבָּח.

וְהַבֵּן, גַּם הוּא מִרְגִּישׁ אֵיךְ הָאֲוִיר חוֹזֵר לִרְאוֹתָיו. שְׁאֵלָה וְתְשׁוּבָה קוֹלַחַת, שְׁאֵלָה קִשָּׁה - וְתְשׁוּבָה בְּהִירָה.

הָאֲמַת? הַיֵּלֶד לֹא יָדַע לְהַחֲלִיט בְּתוֹךְ עֲצָמוֹ הָאֵם הוּא מַעֲדִיף שֶׁהַסְפּוֹר הַזֶּה יִסְתַּמֵּם כָּבֵר - אוֹ שֶׁדּוֹקָא יִמְשִׁיךְ עוֹד וְעוֹד, כְּדִי שֶׁהוּא יוּכַל לְהוֹכִיחַ אֶת שְׁלִיטָתוֹ בַּמִּסְכָּת, בְּזֻכוֹת אָבִיו כְּמוֹכֵן.

"אֲנִי חֵיב לְהַגִּיד לָךְ שְׁאֲנִי מִתְרַשֵּׁם מִהַיֵּדִיעוֹת שֶׁלָּךְ", הָעִיר הַדֹּר בְּכִנּוּת, "וְלָכֵן - אֲאֲתָגֵר אוֹתָךְ בְּשְׁאֵלָה קִצָּת אַחֲרֵת..." וְהוּא פֶתַח בְּשְׁאֵלָה מְסַבֶּכֶת בְּמִיָּחָד....

לעי"נ האשה החשובה

מרת **מרים יוכבד ב"ר צבי ליבוביץ ע"ה**

כ"א מר חשוון תשפ"א

החליק הכתר מהמכשיר בו היה תפוס, היישר אל תוך גרונו של האברך.

הסכנה שבכך הייתה עצומה, שכן צידו האחד של הכתר הוא חד מאד, והחשש היה שאם אכן הכתר חדר אל הגרון בצידו זה, הוא עלול חלילה לקרוע את הוושט.

רופא השיניים הבהיל את האברך אל בית החולים, ושם הכניסו אותו לצילום דחוף במחלקת הרנטגן.

בנתיים הגיעו למקום כמה מחבריו של האברך, ששמעו של הסיפור הגיע לאזנם, ואחד מהם, כשהתוודע למחדל של רופא השיניים, סינן

מפיו הצהרה ואמר, רק יסתיים הטיפול ואתבע את הרופא למשפט, ואראה לו עם מי יש לו עסק, ושאסור לו לזלזל באחריות שלו כרופא שיניים!

בני המשפחה ממתנינים בדריכות ליד חדר הצילום, והנה יוצא הרופא, בפנים חמורות סבר, ואומר להם כדברים האלה: עשינו ליקירכם צילום מסועף, ולשמחתנו התברר שהכתר נפל אל הגרון לא בצידו המסוכן, ובעניין זה אין מה לחשוש, אבל, המשיך הרופא ואמר, אני רוצה לבשר לכם שבמהלך הצילום הרב תכליתי שעשינו, גילינו ממצא מדאיג אחר בגרון, בדמות גדול סרטני המצוי בשלבי המאד ראשונים, ולא היה שום סיכוי לגילוי אלמלא הצילום שעשינו עבור הכתר!

גם האברך העיד שלא חש בכאבים כלשהם בגרונו, ולכן אין שום ספק שבעולם שהוא מצידו לא היה פונה לרופא בגין דבר זה, ברור אפוא שרק בזכותו של הצילום שנעשה בגרון, גילו את הגידול.

הרופאים חוו את דעתם שבשלב התחלתי שכזה לא תהיה שום בעיה לנטרל את הגידול על ידי טיפולים כימותרפיים, ובכך להציל את חייו של האברך. ואכן, מיד לאחר מכן החלו בסדרת טיפולים, ובעזרת ה' הגידול הוסר לחלוטין.

נהרהר מה קרה כאן. הרי ברור שעכשיו כל אחד

הוא כתב חידושי תורה ע"י שהטביל את הקולמוס בדיו וכתבם על גליון.

באחד הימים בעודו כותב את חידושיו ולפניו על השולחן שלושה דפים כתובים ומסודרים בחידושיו שהניחם להתייבש.

חפצו שלושה מהתלמידים לראות מה כתב רבם ונדרחו ליד השולחן להביט בכתבים, ומחמת כן נהפך הקסת ונשפך הדיו על הדפים הכתובים ונשחתו לגמרי.

הם נבהלו מאד וחששו מהקפדתו, ובאו בחיל ורעדה לבקש מחילתו.

רבי משה אמר להם בנועם ובניחותא שאינו מקפיד עליהם וכי הוא מוחל להם במחילה גמורה.

המשגיח של הישיבה שהיה נוכח שם הביע את פליאתו בפני רבי משה: מהיכן שאב את הכוחות הללו, שלא נראה עליו שום רוגז וכעס אחרי שהשחיתו לו את דפי החידושים שכה עמל ויגע עליהם והיאך נשאר בשלוות נפש כזו ולא הקפיד?

השיב לו רבי משה: מה הפליאה, הרי כבר עשרות שנים שהנני עובד על עצמי שלא לבוא לידי כעס... (בדידי הוי עובדא)

"ויקצוף משה על פקודי החיל" (לא, יד)

משה רבינו עליו השלום כעס על שרי החיל על שהחיו את הנשים שהחטיאו את בני ישראל, ומיד לאחר מכן נאמרה פרשת הכשרת

כלי השלל על ידי אלעזר הכהן בשם משה רבינו.

ומדוע לא אמרה משה רבנו בעצמו? כתב רש"י: לפי שבא משה לכלל כעס בא לכלל טעות, שנתעלמו ממנו הלכות הכשרת כלים.

מעשה שהתרחש אצל אברך בן תורה שקבע תור לרופא שיניים, על מנת להשתיל כתר באחת משיניו, פעולה הנחשבת כפשוטה, ואין בה שום סיכון מיוחד, אבל במקרה המדובר לא עבר הכל בשלום.

הרופא הכין את הכתר להשתלה, וכשהכניס את הכתר לתוך פיו של האברך כדי 'להלבישו' על השן,

הָאֵב, שֶׁהֵצִיץ מִהַמְטָבָח, רָאָה אֶת פָּנָיו שֶׁל הַיֶּלֶד נֹפְלוֹת. כָּל בְּטָחוֹנוֹ הָעֲצָמִי הֵתְנַדֵּף בְּרִגְעַ אֶחָד.

זו הִיְתָה שְׁאֵלָה בְּאֵמֶת קְשָׁה, אֵין לִי מִשְׁגַּח מָה לַעֲנוֹת עַל זֶה, אֲפֹלוּ לֹא לְמִדַּתִּי עַל זֶה עִם אָבָא!

הַיֶּלֶד חָשַׁב לְהִשָּׁבֵר... אָבֵל אִז, רָגַע לִפְנֵי יְאוֹשׁ, אָמַר הֵבֵן לַעֲצָמוֹ: אִם אָבָא לְמַד אֶתִּי - הוּא וְדַאי הֵכִין אוֹתִי גַם לְשִׁאלוֹת הַקְּשוֹת הָאֵלֶּה...

הוא חָשַׁב הֵיטֵב עַל הַחֲמֵר שֶׁשָּׁנָן אָךְ לִפְנֵי שְׁעָה קְלָה, תְּשׁוּבָה בְּרוּרָה הוּא לֹא מֵצָא - אָבֵל מִתּוֹךְ כִּמָּה יְסוּדוֹת שֶׁלְּמַד אוֹתוֹ אָבִיו, הוּא בְּהִחְלֵט עָלָה עַל כּוֹון חֲשִׁיבָה חֲדָשׁ, שֶׁמִּפְרִיךְ אֶת הַשְּׁאֵלָה מִיְסוּדָה.

"יֵשׁ לִי תְּשׁוּבָה!" הוּא צִהָל, מְסַפֵּר בְּשִׁטָּף אֶת הַהֲגִיוֹן הַחֲדָשׁ שֶׁגָּלָה זֶה עֵתָה בְּעֵמֶק דְּבָרָיו שֶׁל אָבִיו.

וְהָאֵב, שֶׁכָּבֵר הִגִּיעַ עִם מַגֵּשׁ הָעִיּוֹגוֹת לְסֻלּוֹן, הִיָּה הַמְּאֻשֶּׁר בְּאֶדָם...

הַסְּפוֹר הַזֶּה, אָמַר הַמַּגִּיד, הוּא בְּעֵצֶם הַסְּפוֹר שֶׁל כְּלָנוּ: הֵיינו אִז נִשְׁמָה טְהוֹרָה, חֵלֶק אֶל־הַ מַמְעַל, הַתְּעַנְגָנוּ עַל זֵיו הַשְּׂכִינָה.

אָבֵל אִז קִבְּלָנוּ אֶת הַבְּשׁוּרָה - אָנוּ עוֹמְדִים לְרִדָּת לְעוֹלָם שְׂרָחוֹק מְאֹזֵר הַנוֹחוֹת הַטְּבָעִי שֶׁלָנוּ, אָנוּ עוֹמְדִים לַעֲמֹד בְּמִבְחָן קָשׁוּם מְאֹד, מוֹל יְצָרִים, מוֹל נְסִיוֹנוֹת, מוֹל כְּשָׁלוֹנוֹת וְאֶתְגָּרִים.

וְאִנְחָנוּ, שֶׁיִּדְעָנוּ הֵיטֵב עַד כִּמָּה אֵין בָּנוּ כּוֹחַ מִשָּׁל עֲצָמָנוּ לַעֲמֹד מוֹל כָּל אֵלֶּה, בְּקִשְׁנוּ עֲזָרָה - וְגַם קִבְּלָנוּ.

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָעֵנִיק לָנוּ, רָגַע לִפְנֵי הַמִּפְגֵּשׁ עִם הַמִּבְחָן הַגָּדוֹל, אֶת כָּל הַכָּלִים וְהַכּוֹחוֹת לְהִתְמוֹדֵד.

לע"נ האשה החשובה

מרת צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר שיחי

יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

וילהלם היה אמור להגיע לביקור בירושלים, הכינו לכבודו שלושה שערים, האחד בשער יפו, שם עמדו המוסלמים לקבל את פניו, השני בשכונת מחנה יהודה ליד בית הספר אליאנס, שם עמדו הנוצרים לקבל את פניו, והשלישי במוצא, שם עמדו היהודים לקבל את פניו. לפי התוכנית היה אמור הקיסר להגיע מחיפה ברכבת, להתחיל בשער יפו, משם למחנה יהודה ומשם למוצא. בסופו של דבר, הקיסר לא הגיע מחיפה אלא מיפו לירושלים, ולא ברכבת אלא רכוב על סוס.

היהודים היו הראשונים לקבל את פניו.

הגאון רבי שמואל סלנט זצ"ל יצא יחד עם החכם באשי ואדון ענתבי מעסקני עדת הספרדים, לקבל את פני הקיסר וספרי תורה בידיהם.

בראות אותם הקיסר עם ספרי התורה, קד קידה, אך לא ירד מסוסו.

לאחר מכן שלח הקיסר לכל אחד ממקבלי פניו מדליה של זהב. כולם לקחו את המדליה אך רבי שמואל החזירה.

הבין הקיסר שרבי שמואל מסרב לקבל את המדליה מחמת צורת שתי וערב החקוק עליה, לכן שלח לו תמורת זהב חמישים לירות זהב טורקיות, אך גם אותם לא אבה לקבל ושלחם בחזרה.

הדבר חרה בעיני הקיסר ושלח לקרוא לו.

כאשר הגיע רבי שמואל אמר לו הקיסר: יכולתי להבין שאת המטבע שחקוקה עליה צורת שתי וערב שלחת חזרה, אבל חמישים לירות מדוע החזרת?

ענה לו רבי שמואל: כאשר יצאנו לקראתו וכיבדנוהו עם ספר תורה בידינו, אתם לא ירדתם מן הסוס ליתן כבוד לתורת ה', הרגשתי חובה למחות לכבוד ה' ותורתו וזהי הסיבה להחזרת הכסף.

הדבר מצא חן בעיני הקיסר, הושיט ידו לר' שמואל ואמר: אתה יהודי הגון.

יבזו למי שאיים לתבוע את רופא השיניים! קרובי המשפחה יגידו שלא יעז להגיש תביעה כזו, שהרי התברר שכל מה שקרה היה אך ורק לטובתו של יקירם! והנה, למרות שאיש אינו מטיל ספק בכך שהרופא אכן מעד ומעל בתפקידו, ולא השגיח דיו על הנעשה, אבל רק השם יתברך ידע שהטובה הגדולה ביותר שאפשר לעשות למען המטופל בשעה זו היא שהכתר יפול הישר אל תוך גרונו.

כלומר, לא מדובר בטובה שבדיעבד, או במשהו שהיה עדיף שלא יקרה. לא ולא! לא היה דבר טוב יותר מאשר נפילתו של הכתר לתוך הגרון.

בעיניים שלנו המציאות נראית הפוכה לחלוטין, ולכאורה קרה לאברך דבר גרוע מאד, אבל מי שמאמין בבורא עולם, ויודע שכל מה שהוא עושה, לטובה הוא עושה, ומאמין בכך בלב שלם, יש בכוחו להישאר רגוע ושלו גם בשיאו של האירוע.

אפשר להגיע להרגשות אמיתיות אלו גם כשמדובר בצרות הכי גדולות, רח"ל, אבל העצה היעוצה היא להתחיל לעבוד על עצמנו ב'צרות קטנות', כגון אם קרה שאיחרנו לאוטובוס, או קבלנו מכה קטנה, לפחות במקרים אלה אפשר לחנך את הילדים שיביטו ויכירו בכוחו של ה' יתברך, שהוא הגורם לכל אלו, והכל לטובתנו.

ואם נתחיל בדברים הקטנים, ונאמן את מחשבתינו לראות את יד ה' בכל דבר ודבר, נגיע

עד מהרה למצב שבו לא תמוש האמונה מאיתנו גם במקרים אחרים, שלא יבואו על אף אחד מישראל. (לחנך בשמחה)

"ולא תחניפו את הארץ" (לה, לג)

הגאון רבי גרשון לפידות זצ"ל סיפר: כאשר הקיסר

וְאִזְ, נִשְׁמְעוּ הַבְּכִיּוֹת, וְתִינּוֹק חֹדֶשׁ מִגִּיחַ לְעוֹלָם, וְהוּא פוֹגֵשׁ אֶתְגָּרִים, וְנִסְיוֹנוֹת, וְהוּא עוֹבֵר אוֹתָם בְּהִצְלָחָה, מֵאֲשֶׁר לְרֵאוֹת עַד כִּמָּה הוּא בָּא לְכָאן מְצִיד בְּכוֹחוֹת. הוּא צוֹלֵחַ מִכְשׁוֹלִים, מִתְגַּבֵּר עַל קְשָׁיִים, מְסַמֵּן הִצְלָחוֹת - וּבִסֵּף הַכֹּל עוֹמֵד בְּמִבְחָן...

וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא עוֹמֵד בְּכִיכּוֹל מֵהֶצֶד - וְנִהְיָה לְרֵאוֹת אֶת הַיָּלֵד שְׁלוֹ עוֹבֵר אֶת כָּל הַמַּסָּע הַזֶּה, וְשׁוֹלֵט בַּחֲמֵר הַיִּטֵּב...

אָבֵל אִזְ, בְּלִי שׁוֹם הַכֵּנָה מְקֻדָּמָה, מְגִיעָה שְׁאֵלָה קָשָׁה בְּמִיחָד. נִסְיוֹן - שֶׁהָאֵדָם מוֹצֵא אֶת עֲצָמוֹ מִרְקָן מִכּוֹחוֹת מוֹלָה. כְּשָׁלוֹן - שְׁאֵין לוֹ מִשְׁגַּח מְאִיפָה מִתְחִילִים לִתְקֵן.

זֶה גְדוֹל מִמֶּנּוּ, וְהוּא לֹא מִרְגִּישׁ שֶׁהוּא מְסַגֵּל לְצִלָּח אוֹתוֹ.

בְּאוֹתָם רְגָעִים הוּא יָכוֹל לְהִשָּׁבֵר וּלְהִרְיֵם יָדָיִם, הוּא יָכוֹל לִכְעַס עַל הָאָבָא שֶׁלֹּא הֵכִין אוֹתוֹ לְשִׂאֲלוֹת הַקְּשׁוֹת הַלָּלוּ, עַל הַדּוֹד שֶׁמֵּאֲתָגֵר אוֹתוֹ - וּבְעֵצָם עַל כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ.

אָבֵל אִם הוּא רַק מִרְשָׁה לְעֲצָמוֹ לְשִׂיחוֹת בְּכָאֵב הַזֶּה, לֹא לִבְרִיחַ לְחֹדֶר, לֹא לִפְלֵעַ הִרְצָפָה בְּבִשְׁתַּת פָּנִים, אִם הוּא נִשְׁאָר שָׁם, בְּסִבָּלָנוֹת, בְּעֲקֻשָּׁנוֹת בְּרִיָּאָה לֹא לְהִשָּׁבֵר, אִם הוּא רַק מִרְשָׁה לְעֲצָמוֹ לְהִתְבּוֹנֵן בְּמָה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו - הוּא יִגְלֶה אֶת הַתְּשׁוּבָה, הוּא יִמְצָא אֶת הַפְּחוּחוֹת, הוּא יִבִּין שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָעֵנִיק לוֹ גַּם כּוֹחוֹת לְנִסְיוֹן הַזֶּה.

כָּל מָה שֶׁצָּרִיךְ מִמֶּנּוּ כֶּעֶת - זֶה לֹא לְהִשָּׁבֵר, לְהִסְכִּים לְשִׂיחוֹת שָׁם, לְעֵבֵד עִם הָאֲתָגָר - וְלִתֵּת לְתְּשׁוּבָה לְהִגִּיעַ.

וְהָאָבָא, שֶׁעוֹמֵד מִן הַצֵּד, לֹא מִפְּסִיק לְהִתְמוֹגֵג.

(נְקֻדּוֹת שֶׁל אוֹר - סְפִינְקָא)

א גוט שבת